lega omma patku otsiwa ärrä peeta nink kinni katta, ja se lähhi mitmale waggadelle waima, Häbbi nink kahjo teggema, paljo rassemb nink kibbedam saap ollema, kui neide pälw nink nuhtlus, kumma Jummalalle nink kohtule Auwo andwa, ja omma kurjust üllestunnistawa.

Se olli selle Wängille kui Tulli, kumb läht temmä Süddameteedmist pallama; se olli se wassar, kumb temmä söäxd katski lõije. Ilma rahhuta tulli temma taggasi, nink lask seddämaid päle Juttusse Oppetajad enneje mannu palleda, kelle een temmä seddämaid üllestunnistas: Et temmä essi möllembatte tulle kahjust se Teggija ilma tõise abbita om olnu. Kuis se wois sündida sate teije küssima? — Kuulge mes perrän tullep.

Temma olli seddä essi kik nida tallitanu, et kui temmä päle piddi kaibaminne tullema, temmä ommete Õigusst Tähhe al olles ilmsütäs arwatu. Tõsi olli, et temmä Poolpäiwa öddangult nelli pennikorma kawwen omast kül-

läst

läst olli ärrä olnu, nink ka körtsin küllämeestega juttu ajanu, ja neidega ütten magganu nink pühhapäiwäl lawwale käinu, ent ommete olli temmä omma käega seddä Tuld läütnu pallama.

Kuis olli temmä nüüd seddä tennu? Mõnni päiwä enne selle Õnnetust, olli temmä kik asju, kumma Tuld pea külge jwõtwa, kui omõlle, pakla, pessu, wewlit, kattusse alla ärräpeetnu nink walmis pannu. Se päle läts temmä nüüd tõise Küllä. Kesk Õõl kui Rahwas maggas rassen Unnen, astus temma körtsi Aknast wälja, nink jooskis ülle pä nink kala läbbi Õõd omma küllä, läät Tuld pallama, nink rühkis pisamma ussinaste taggasi tullen, heitis jälle mahha maggama, nink läts tõisel Hommungul Küllä Rahwaga kerkote. Seddä Tuld olli temmä nida kinni mattnu, et temmä mõnne Tunni perräst piddi weel wäljä päsemä, kui ka perräst sündis.

Ent middä wärki olli temmä tõisel körral seddä kurja tennu, kunna temmä ommete wan-

gin